

தொல்காப்பியக் கூற்றுக் கோட்பாட்டில் 'உவமை' கூறுவோர்

த. கார்த்திகேயன் அ. *

அ தமிழாய்வுத்துறை, அரசு கலை அறிவியல் கல்லூரி, அரியலூர்- 621713, தமிழ்நாடு, இந்தியா

'Parable' Tellers in The Tolkapiyam Theory of Statements

D. Karthikeyan a,*

^a Department of Tamil, Government Arts and Science College, Ariyalur-621713, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:

dr.dk999@gmail.com

Received: 02-06-2022

Revised: 12-09-2022

Accepted: 26-09-2022

Published: 21-11-2022

ABSTRACT

Tolkappiyam, which is an ancient grammar book of Tamil, is not only a grammar book, but it also has the nature of presenting the theory of poetics and can present the theory of poetry in detail. The Tolkappiyam, which has mainly described the Thinai literary tradition, the ancient literary tradition of Tamil, as a theory, has effectively documented the literary heritage of Tamil, i.e., the Thinai literary tradition, by describing it as a poetic theory of how the Agaththinaï-Puraththinaï literature, which are the components of the Thinai tradition, should be fabricated. In this way, the word "Parable" receives a lot of attention in the context of narrative theory in Agaththinaï poetics. That is to say, the fact that Tolkappiyam defines the principle of how the parable should be presented or expounded when the claimants make a statement gives rise to various social understandings. On this basis, this thesis explores the gender-social backgrounds that are focused on telling the parable.

Keywords: Tolkappiyam, Thinai, Agam, Puram, Parable.

முன்னுரை

தமிழின் தொன்மையான இலக்கண நூலாக விளங்கும் தொல்காப்பியம் இலக்கண நூலாக மட்டுமின்றிக் கவிதையியல் கோட்பாட்டை முன்வைக்கும் இயல்புடையதாகவும் திணைக் கோட்பாட்டை விரிவாக முன்வைக்கக்கூடியதாகவும் தமிழ் ஆய்வுலகில் கவனம் பெறுகின்றது. முக்கியமாகத் தமிழின் தொன்மை இலக்கிய மரபான திணை இலக்கிய மரபை ஒரு கோட்பாடாக விவரித்துள்ள தொல்காப்பியம் திணை மரபின் உட்கூறுகளான அகத்திணை - புறத்திணை இலக்கியங்கள் எங்ஙனம் புனையப்பட வேண்டும் என்பதைக் கவிதையியல் கோட்பாடாகவும் விவரித்துத் தமிழின் இலக்கியப் பாரம்பரியத்தை அதாவது திணை இலக்கியப் பாரம்பரியத்தைச் சிறப்பாக ஆவணப்படுத்தியுள்ளது. இந்த வகையில் அகத்திணைக் கவிதையியலில் கூற்றுக் கோட்பாட்டுப் பின்னணியில் 'உவமை' மிகுந்த கவனம் பெறுகின்றது. அதாவது கூற்றுக்குரியவர்கள் கூற்றை நிகழ்த்துகையில் உவமையை எங்ஙனம் எடுத்துரைக்க வேண்டும் அல்லது எடுத்துரைப்பர் எனும் நெறியைத் தொல்காப்பியம் வரையறுத்துள்ள தன்மை பல்வேறு சமூகப் புரிதல்களை ஏற்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது. இந்த அடிப்படையில் உவமையைக் கூறுவதில் கவனம்பெறும் பாலின - சமூகப் பின்னணிகளைக் குறித்து ஆராய்வதாக இந்த ஆய்வுரை அமைகின்றது.

கூற்று

'தொல்காப்பியம் செய்யுள் உறுப்புகளில் ஒன்றாகக் 'கூற்று' (15ஆவது உறுப்பு) அமைத்துக் கூற்றுக்கு உரியவர்களைச் செய்யுளியலில் 187 - 193 நூற்பாக்களில் தொகுத்துக் கொடுத்துள்ளதோடு

(Ilampuranar, 1986). அகத்திணை, களவியல், கற்பியல், பொருளியல், உவமவியல் ஆகிய இயல்களிலும் கூற்று நிகழ்த்தும் இடங்களும், கூற்றுக்கு உரியவர்களையும் விளக்கியுள்ளது (Ilampuranar, 1986).'

‘உவமவியலிலும் கூற்று நிகழ்த்துவோர் உவமையைக் கையாளும் முறை பற்றி ஆறு சூத்திரங்கள் (26 - 31) அமைந்துள்ளன. அவைகளில் ஒரு சூத்திரம் எந்த உளவியல் சூழலில் (மகிழ்ச்சி, துன்பம்) உவமை அமையும் என்ற கருத்தைப் பொதுநிலையில் விளக்குகிறது. மேலும், மெய்ப்பாட்டோடும் தொடர்புபடுத்தி தனியே ஒரு சூத்திரம் (19) அமைந்துள்ளது கருத்தாடலில் உவமையின் பங்கையும் கூற்றாளரின் முக்கியத்துவத்தையும் புலப்படுத்துகிறது.’

‘கிழவி (தலைவி 26), கிழவோள் (தலைவி 28), தோழி (27, 31), செவிலி (31), கிழவோன் (தலைவன் 30) என்று நாலு கதை மாந்தர்கள் உவமவியலில் நேரடியாகவும் ‘ஏனோர்’ (29) என்று பொதுவாகச் சிலரும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறார்கள். மேலும், கூற்றாளரின் அறிவு, உவமையைப் பயன்படுத்தும் முறை, சூழல், கேட்போர் ஆகியவைகளும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது சிறப்பானது’ (Sanmugam, 2019).

இங்ஙனம் உவமை குறித்துப் பல இயல்களில் அது எவ்வாறு கூறப்படும் என்பதை வரையறுத்துக் காட்டியுள்ள தொல்காப்பியர், தலைவி, தோழி, செவிலி, தலைவன் எனும் நான்கு மாந்தரும் உவமையைக் கூறவேண்டிய நிலைப்பாட்டைப் பற்றி விவரிக்கையில் இவர்களிடையே ஒருவித சமூகத் தகுதிப்பாடு தொழிற்பட்டு நிற்பதைத் தெளிவுபடுத்தி விடுகின்றார்.

தொல்காப்பியரும் உவமை கூறுவோரும்

தோழி, தலைவி, செவிலி, தலைவன் எனும் நால்வரும் உவமையைக் கூறும்போது எங்ஙனம் கூறுவர் அல்லது கூறவேண்டும் என்பதை,

‘கிழவி சொல்லின் அவளறி கிளவி’

‘தோழிக்காயின் நிலம் பெயர்ந்துரையாது’

‘கிழவோற்காயின் உரனொடு கிளக்கும்’ என்று கூறி (Ilampuranar, 1986),

‘ஏனோர்க் கெல்லாம் இடம் வரைவின்றே’ எனும் நூற்பாவில் ‘மேற்சொல்லப்பட்ட மூவரும்ல்லாத நற்றாய் செவிலி முதலாயினார்க்கு உவமை கூறுமிடம் வரையறுக்கப்படாதென்றவாறு’ எனத் தெளிவுபடுத்துகின்றார் (Ilampuranar, 1986).

26ஆவது நூற்பாவுக்கு இளம்பூரணர், ‘உவமைப் பொருளைத் தலைமகள் கூறின் அவளறிந்த பொருட்கண்ணே உவமை கூறப்படும் என்றவாறு, எனவே, தானறியாத பொருட்கண் கூறினாளாகச் செய்யுட் செய்தல் பெறாது என்றவாறு’ (Ilampuranar, 1986) எனவும், 26, 27ஆம் நூற்பாக்களை ஒரே நூற்பாவாகக் கொண்டுள்ள பேராசிரியர்,

‘தலைவிக்காயின் அவளறியுங் கருப்பொருளானே செப்பல் வேண்டும் தோழிக்காயின் அந்நிலத்துள்ளனவெல்லாஞ் சொல்லவும் பெறும் பிற நிலத்துள்ளன அறிந்து சொல்லினளாகச் செய்யுள் செய்யப்பெறாள்’ (Ilampuranar, 1986) என்று விளக்கி, ‘இதனது பயம், தலைமகள் இந்நிலத்துள்ளன வெல்லாம் அறியுந் துணைப் பயிற்சியிலள் எனவும், அவளாயத்தாராயின் இந்நிலத்துள்ளன அறியச் சிதைந்ததின்றெனவும் கூறியவாறு’ என்றும் கூறுகின்றனர்.

தலைவன் உவமை கூறும் திறம் பற்றிய நூற்பாவுக்கான விளக்கத்தில், ‘கிழவோன் சொல்லும் உள்ளுறையுமந்தன் உரனுடைமை தோன்றச் சொல்லப்படும் எனப் (Perasiriyar, 2017) தலைவன் உவமை கூறுவானாயின், அறிவொடு கிளக்கப்படும் என்றவாறு’ என இளம்பூரணரும் குறிப்பிட்டுள்ளனர் (Ilampuranar, 1986).

இந்த விளக்கங்களின் வழி, தலைவி அவளறிந்தனவற்றைக் கொண்டே உவமை கூறுவாள் தோழி அவள் சார்ந்த நிலத்திலுள்ளனவற்றையன்றிப் பிற நிலத்துள்ளனவற்றைக் கொண்டு உவமை

கூற மாட்டாள் தலைவன் கூறும் உவமை உரனுடையதாக அமையும் என்கிற கருத்துகளைப் பெற முடிகின்றது.

உவமை கூறுவோரும் தகுதிப்பாடும்

மேற்குறித்த கருத்துகளைக் கூர்ந்து நோக்கினால் இங்கு ஆண், பெண் என்கிற பாலின அடிப்படையிலான தகுதிப்பாடு புலப்படக் காணலாம். இவற்றுள்ளும் கூட, தலைவியின் புழங்குவெளி குறுகியதாகவும், தோழியின் புழங்குவெளி இதைவிடச் சற்றுப் பரந்த நிலையிலும் அமைய, தலைவன் நிலவெல்லைகளைக் கடந்து எல்லா நிலங்களையும் புழங்கு வெளியாகக் கொண்டவனாகவும் அதனடிப்படையில் அவன் கூறும் உவமை உரனுடையதாக இளம்பூரணரின் கருத்துப்படி அறிவொடு கிளக்கப்படுவதாக அமையக்கூடியதாக இருப்பதை அறிய முடிகின்றது.

‘ஒன்றே னல்லே னொன்றுவென்’ என்னும் பாட்டினுட், பொருகளிறு மிதித்த நெரிதாள் வேங்கை மரம் படப்பையிலுள்ளதாகலானுந் தன்னாற் பூக்கொய்யப் படுமாதலானும் அஃது அவளறி கிளவி யெனப்பட்டது (Somasundharanar, 2009).

“தன் பார்ப்புத் தின்னு மன்பின் முதலை” (Somasundharanar, 1962) என்பது தோழி கூற்று. என்னை? அவற்றின் செய்கையெல்லாம் அறியாளன்றே தலைமகள், பெரும் பேதையாதலினென்பது’ எனும் பேராசிரியரின் விளக்கம் தலைவியைப் பேதையுடையவளாகவும் தோழியை அவள் தன் நிலம் முழுதும் நடமாடும் இயல்புடையவளாகவும் காட்டுகின்றது (Perasiriyar, 2017).

எனவே, இங்குத் தலைவனைவிடத் தலைவியும், தோழியும் குறைந்த அறிவுடையவர்களாகவும் புழங்குவெளி கட்டுப்பாடுடையவர்களாகவும் கருதப்பட்ட சமூகத் தகுதிப்பாட்டையும், ஆண் - பெண்ணின் புழங்குவெளி குறித்த கட்டுப்பாடுகளையும் தெளிவாக உணர முடிகின்றது.

“கிளவி சொல்லின் அவளறி கிளவி” “தோழிக்காயின் நிலம் பெயர்ந்துரையாது” என வரும் நூற்பாக்களில் தொல்காப்பியர் தரும் உள்ளுறை உவமை கூறுதல் (உள்ளுறை உவமை கூறுதல் பற்றிய இந்த வரையறைகள்) உவமை கூறும் நிலைக்குப் பொருத்திப் பார்க்கத்தக்கன (Ilampuranar, 1986). இந்த வரையறையை மீறிய நிலையில் சங்கப் பாடல்களில் காடு பற்றிய காட்சிப்படுத்தும் தோழி, தலைவி ஆகியோர் கூற்றில் இடம் பெற்றுள்ளன எனும் இவர் தன் பெண் விலங்குக்காகப் புலி போன்ற விலங்கினங்கள் இரை கொணர்வது இயற்கை மீறிய செயல்கள் எனக் கூறிப் புலவர் அமைத்துக்கொண்ட கற்பிதங்களே இவை என்கிறார்” எனக் கூற்றுக் கோட்பாடு பற்றி ஆராய்ந்துள்ள கே. பழனிவேலின் கருத்தை எடுத்துக்காட்டி மதிப்பிடும் பெ. மாதையன்.

“இவை எல்லாம் சங்க அகப்பாடல்களின் ஒட்டுமொத்த நோக்கு அடிப்படையிலும் விலங்கு பறவைகளின் செயற்பாடுகள் வழியும் மேலாய்வுக்கு உட்படுத்தத் தக்கனவாக உள்ளன. சங்க இலக்கியத்தில் தோழி, தலைவி ஆகியோர் கூறும் உவமைகள் தொல்காப்பியர் வகுத்துரைத்துள்ள எல்லைகளைக் கடந்தவை என்பதை அகத்திணை மருங்கு, புறத்திணை மருங்கு எனத் தொல்காப்பியர் சுட்டும் நிலையில் அகமும் புறமும் இணைந்தவையாக அமைந்துள்ள அகநானூற்றுக் கவிதைகள் (ஆறு அடி அகப்பாட்டுடன் 295 அடிப் புறப்பாட்டு இணைக்கப்பட்டிருந்தாலும் அகப்பாட்டாகவே கொள்ளப்பட்டுள்ள பட்டினப்பாலை கவிதையியலுக்கு முன்னோடிகளாக அமைந்து உவமைகளாகப் போர்கள் துறைமுகங்கள் பற்றிய புறச்செய்திகளை இணைத்த அகக் கவிதைகள்) உணர்த்துகின்றன என்பதையும் நாம் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும்” என்று கருத்துரைத்துள்ளார் (Mathaiyan, 2017).

ஆயினும், தொல்காப்பியர் உவமை கூறுவது குறித்துச் சுட்டியுள்ள வரையறைகளைச் சங்க அகப்பாடல்களுக்குப் பொருத்திப் பார்க்கின்ற நிலையில் இத்தகைய போக்குகள் தென்பட்டாலும்கூட, தொல்காப்பியத்தை ஒட்டுமொத்தமாக நோக்கும்போது அது ஆணுக்கு முதன்மை தருவதாகவும் பெண்ணை ஆணுக்கு அடுத்த நிலையில் வைத்துப் பார்ப்பதாகவும் இருப்பது தெளிவாகப் புலனாகின்றது.

“தொல்காப்பியம் ஆண்வழிச் சமுதாய அமைப்பு முழுமையாகக் கட்டமைக்கப்பட்ட காலத்தின் படைப்பாக உள்ளது. அதன் மூலதனங்களும் ஆணை முதன்மைப்படுத்திய நிலையிலேயே இலக்கணத்தைப் பேசுவையாக உள்ளன (Senavariyar, 1956). சொல்லதிகாரத்தில் “ஆடு உ அறிசொல் மகடு உ அறிசொல்” என ஆணை முதன்மைப்படுத்தியே பாலிலக்கணத்தைத் தொடங்கியுள்ளது தொல்காப்பியம். இதனால்தான் பெயரியலிலும் “அவ்வழி, அவன் இவன் உவன் என வருஉம் பெயரும்” (நூ. 163) எனவும், “ஆண்மையடுத்த மகனென் கிளவியும்”, “ஆடு உ மகடு உ ஆயிரு கிளவியும்” (நூ. 164), “அன் ஆன் அள் ஆள் என்னும் நான்கும்” (நூ. 206) என ஆண் முதன்மை அடிப்படையிலேயே சொல்லிலக்கணம் பேசப்பட்டுள்ளது. இந்தத் தொடர்ச்சியைத்தான் இதன் முழு வீச்சைத்தான் தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் காட்டுவதாக உள்ளது”.

இந்த அடிப்படையிலேயே நாம் தொல்காப்பியத்தையும், அது முன்வைக்கும் இலக்கிய, இலக்கண வரையறைகளையும், கவிதையியல் கோட்பாடாக அது முன்வைக்கும் செய்திகளையும் அணுகவும் புரிந்துகொள்ளவும் வேண்டியுள்ளது. தொல்காப்பியம் உவமையைக் கூறும் தகுதிப்பாடு பற்றிப் பேசியுள்ள நூற்பாக்கள் குறித்த கருத்தாக்கங்களை நுணுகி நோக்கினால் ‘இவை, இலக்கண வரையறைகள் மட்டுமே அல்ல. சமுதாய மனிதர்களின் இயங்கு எல்லைக்கான, அதன் அடிப்படையிலான அறிவு எல்லைக்கான, வரையறைகளாகவே உள்ளன. இந்த எல்லை பெண்டிர்க்கு மிகச் சுருங்கியதாகவே இருப்பதை மேற்காட்டிய சான்றுகள் வெளிப்படுத்துவனவாக உள்ளன’ என்பதை அறியலாம் (Mathaiyan, 2017).

பொதுவாக, மனிதர்களின் அனுபவமே அவர்களின் அறிவுப் பெருக்கத்திற்கு அடிப்படையாகின்றது. இந்த அனுபவத்தை மனிதர்கள் தாங்கள் புழங்கும் வெளி உலகத்திலிருந்தே பெறுகின்றனர். எனவே, மனிதர்களின் புழங்குவெளி அவர்களின் அறிவுப் பெருக்கத்திற்கு அடிப்படையாக காரணமாக அமைகின்ற நிலையில் அப் புழங்கு வெளியிலிருந்து தங்கள் எல்லையைச் சுருக்கிக் கொள்பவர்கள் அறிவுப் பெருக்கமற்றவர்களாகி விடுகின்றனர். உலகறிவற்றவர்களை அல்லது உலக ஞானத்தில் குறைபாடுடையவர்களைக் ‘கிணற்றுத் தவளை’ எனக் குறிப்பிடுவதை நடைமுறை வாழ்வில் இயல்பாகக் காணலாம்.

இங்குக் கிணற்றுத்தவளை என்பது ஓரிடத்திலேயே உறைந்து கிடத்தல், தன் புழங்கு வெளியைச் சுருக்கிக் கொள்ளுதல் என்பதாகின்றது. இந்தப் பின்னணியில் தான், தலைவி, தோழி உவமை கூறுவதற்கான இலக்கண வரையறைகளைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டியுள்ளது. அதேபோன்று ஆண் அதாவது தலைவனின் அறிவாற்றலுக்கு அவன் புழங்குவெளி காரணமாயிருப்பதையும் புரிந்துகொள்ள வேண்டியுள்ளது. இதன்வழித் தொல்காப்பியர் ஆணின் புழங்குவெளி பரந்துபட்டதாக இருக்கின்ற காரணத்தால் உரனொடு உவமையைக் கிளப்பான், பெண்ணின் வெளி சுருங்கியதாக இருக்கின்ற காரணத்தால் அவர்கள் அறிந்தவற்றையும், அவர்கள் வாழும் நிலத்தில் உள்ளவற்றையும் மட்டுமே உவமைப்படுத்துவர் என்று தெளிவுபடுத்துகின்றார். இலக்கியம், இலக்கணம் எல்லாம் சமூக உற்பத்திகள், சமூக இயங்கியலைப் பிரதிபலிப்பவை எனும் நிலையில் தொல்காப்பியர் முன்வைத்துள்ள உவமை கூறுவது குறித்த வரையறைகள் அற்றை நாள் சமுதாயத்தில் ஆண், பெண்ணின் இருப்பு எப்படியிருந்தது என்பதை விளங்கிக் கொள்ளத் துணைநிற்கின்றன.

“செவிலி, தலைவி, தோழி, நற்றாய் ஆகிய மூவரிடத்தும் தோழி, தலைவன், தலைவி, செவிலி, வாயில்கள் ஆகிய நால்வரிடத்தும் உள்ளுறை கூறலாம் எனும் வரையறைகள் யார் யாருடன் பேசலாம் என்பதையும் எந்த அளவில் பேச வேண்டும் எத்தகைய சொற்களைக் கையாள வேண்டும் என்ற இயங்குதள வரையறைகளையும் மொழித்திற வரையறைகளையும் முன்வைப்பனவாக அமைந்துள்ளன” எனும், தொல்காப்பியம் பல்வேறு அடிப்படையிலும் பெண்ணின் இரண்டாம் நிலைத் தகுதிப்பாட்டைப் பொருளதிகாரத்தில் சுட்டியுள்ளது என்பதை விரிவாகச் சுட்டியுள்ளார் (Mathaiyan, 2017).

பெண்ணும் மொழியும்

“ஒரு சமுதாயத்தில் பெண்களின் சமூகத் தகுதியையும் அவர்களின் மீது திணிக்கப்பட்டிருக்கும் கற்பிதங்களையும் மொழியை ஆராய்வதன் வழித் தெரிந்து கொள்ளலாம். மொழி வழி நடத்தைகளும்

மொழிப் பயன்பாடும் சமூகத்திற்குச் சமூகம் மாறிவரும். ஆனால், மொழி என்பது அமைப்பு நிலையில் ஒன்றாகவே இருக்கும். இதைத்தான் மொழியியல் அறிஞர் சாம்ஸ்கி மொழியின் புதைநிலை (Deep structure) அமைப்பு ஒன்றாகவும், புறநிலை (Surface structure) அமைப்புகள் மொழிக்கு மொழி மாறியும் வரும் என்பார். எனவே, மொழி அமைப்பு நிலையில், அதாவது ஒலி, ஒலியன், உருபன், வாக்கியம் போன்றவையும் அவற்றைச் சுட்டும் விதிகளும் மொழி நிலையில் பால் பேதத்தைக் காட்டா. ஆனால், இம்மொழி அமைப்புகளைச் சமுதாயத்தில் பயன்படுத்தும்போது, சில கருத்தாக்கங்கள் உருவாக்கப் பட்டுப் பால் பேதங்கள் தோற்றுவிக்கப்படுகின்றன” (Ramamurthy, 1998).

இத்தகைய பால்பேதங்கள் மொழியைப் பொறுத்தவரைப் பெண்ணிற்குரியவையாக மட்டுமே இருந்து வருகின்றன. மொழியைப் பயன்படுத்துவதிலும் கூட ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் அதாவது ஆண் பேசுகின்ற மொழிக்கும் பெண் பேசுகின்ற மொழிக்கும் வேறுபாடுகள் உண்டு. பெண்கள் பேசுகின்ற மொழியில்,

1. ஓர் அழுத்தம் இல்லாதது
2. உடன்பாட்டுக் கேள்விகளை அடிக்கடி கேட்பது
3. அதிகமான அடைகள், அதிக மரியாதைச் சொற்கள் ஆகியவற்றைப் பயன்படுத்துதல்
4. மொழியை எளிமையாகச் சரளமாகப் பயன்படுத்த முடியாமை
5. மொழியில் முற்றுப்பெறாத வாக்கியங்கள் அதிகம் இருப்பது (Ramamurthy, 1998) இயல்பானதாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

இப்படிப் பெண்கள் பேசுகின்ற மொழியில் பால்பேதம் காணப்படும் நிலையில், பெண் தன் உணர்வுகளை வெளிப்படையாகப் பேசக்கூடாது என ‘மொழி’ பெண்ணுக்குரியதாக இல்லாததையும் தொல்காப்பியத்தின் வழி அறியலாம்.

“தன்னுறு வேட்கை கிழவன்முற் கிளத்தல்

எண்ணுங் காலைக் கிழத்திக் கில்லைப்

பிறநீர் மாக்களின் அறிய ஆயிடைப்

பெய்நீர் போலும் உணர்விறறென்ப”

எனும் நூற்பா, தலைவி தன் உள்ள வேட்கையைத் தலைவனிடம் நேரடியாகக் கூறக்கூடாது (Ilampuranar, 1986). புதுப்பானையில் பெய்யப்பட்ட நீர் வெளியே கசிந்து வருவதுபோல உணர்வு வெளிப்பாட்டின் வழியேதான் உள்ளத்துணர்வைக் காட்ட வேண்டும்” என்கிறது. இங்ஙனமே, வினை மேற்செல்லும் தலைவன் தலைவியின்முன் தன்னைப் புகழ்ந்து கொள்ளலாம் (கற்பு. நூ. 40) எனும் தொல்காப்பியர்,

“தற்புகழ் கிளவி கிழவன் முற்கிளத்தல்

எத்திறத் தானும் கிழத்திக் கில்லை”

எனப் பெண்ணின் இயல்பைச் சுட்டுகின்றார் (Ilampuranar, 1986).

இவற்றையெல்லாம் தொகுத்து நோக்கினால், இலக்கிய, இலக்கணங்கள் சமுதாய வாழ்விலிருந்து தோன்றுபவை எனும் காரணத்தாலேயே அவை சமூக உறுப்பினர்களாகிய மனிதர்களின் சமூக இருப்பைப் புலப்படுத்துகின்றன என்பதைப் புரிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

முடிவுரை

தொல்காப்பியரின் கவிதையியல் கோட்பாட்டை இலக்கிய உருவாக்கத்திற்கான இலக்கண வரையறை, கவிதையியல் நெறி என்ற அளவில் மட்டும் நோக்காது. அது சமுதாயத்தை, அதன் உறுப்பினர்களாகிய மனிதர்களின் வாழ்வியலைப் பிரதிபலிப்பது எனக் கருத வேண்டியுள்ளது. தொல்காப்பியர் முன் வைத்துள்ள கூற்றுக்கோட்பாட்டில், உவமை கூறுவோர் சமூகத்தில் வாழும்

மக்களின் பிரதிபலிப்பேயன்றி வெறும் இலக்கண மாந்தர் மட்டுமல்லர் என்பதை அவதானிக்க வேண்டியுள்ளது. இலக்கியம், இலக்கணம் என்பன சமூக உற்பத்திகள் ஆகையால் அவை சமூகத்தையும், அதன் உறுப்பினர்களாகிய மக்களின் வாழ்வியலையும் வெளிக்காட்டுபவை. இந்த அடிப்படையில் தொல்காப்பியரின் கவிதையியல் கோட்பாட்டினை நுணுகி நோக்குவதன்வழிப் பெண்ணின் இருப்பைப் பற்றி ஆராய வேண்டியது அடிப்படையாகின்றது. கவிதையியல் கோட்பாட்டை இலக்கியப் புனைவுக்கான சட்டகமாக மட்டும் அணுகாமல் சமூக உறுப்பினர்களில் ஒரு பகுதியான பெண்களைப் பற்றிப் புரிந்துகொள்வதற்கான கோட்பாடாகவும் வளர்த்தெடுக்க வேண்டும்.

References

- Ilampuranar, (1986) Tholkappiyam Porulathikaram- Ilampuranar Urai, First Edition, Saradha pathippagam, Chennai, Tamil Nadu, India.
- Mathaiyan, P. (2017) Tholkappiyam Porulathikaram, Paavai Pathippagam, Chennai, India.
- Perasiriyar, (2017) Tholkappiyam Porulathigaram, Perasiriyar Urai, Amaravathi Pathippagam, Chennai, India.
- Ramamurthy, S. (1998) Penniyamum Mozhi Nirnaayavathamum, Palaniyappa brothers, Chennai, India.
- Sanmugam, S.V. (2019) Porulilakanna kotpadu uvamayil Tholkappiyam, Mulai nilaiyam, Chennai, India.
- Senavaraiyar, (1956) Tholkappiyam Solladhigaram, Kazhaga veliyedu, Thirunelveli, India.
- Somasundharanar, P.V. (2009) Ainkurunuru Mulamum Uraiyum, Saiva Siddhanta Works Publishing Society, Tinnevely, India.
- Somasundranar, P.V. (1962) Kurunthogai, Tirunelveli Thennindia Saiva Sithantha Noorpathippu Kazhagam, Tirunelveli, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License